

když § 7 č. 1 zák. z 11. června 1919 č. 330 Sb. mu nařizuje veškerou zabranou půdu vyšetřiti. V daném případě však dohoda, která se zastupcem st-lky byla uzavřena, bránila dle názoru nss-u tomu, aby stpů v tom stadiu, ve kterém nař. výrok byl vydán, učinil rozhodnutí, jímž odepřeno hostinec onen za objekt dle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučený uznati. Neboť v dohodě oné vyhradila si stěžující si strana podati novou žádost o vyloučení tohoto hostince. Žal. úřad nevyčkav vůbec této nové žádosti a rozhodnuv ex officio v neprospěch strany, porušil onu dohodu, kterou dle názoru nss se zavázal, nerozhodovati ex officio o tom, zda hostinec ten je objektem dle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučeným či nikoli, a to nejméně do 31. prosince 1924, do kteréhožto dne hostinec ten dle dohody z převzetí měl zůstatí vyloučen.

Tím zasáhl však i do práv st-le, znemožniv tak, aby st-l podal novou žádost, uplatňující, že hostinec je objektem dle § 3a) záb. zák. ze záboru vyloučeným, což st-li přece dohodou onou bylo vyhraženo, poněvadž by takto žádosti oné — za nezměněných předpokladů právních i faktických — stálo v cestě pravoplatné rozhodnutí ex officio vydané.

Nař. výrok porušil tedy nabytá práva strany si stěžující, plynoucí z dohody mezi ní a žal. úřadem uzavřené, a musil proto dle § 7 zák. o ss býti zrušen.

Č. 3522.

Pozemková reforma: K výkladu pojmu právní samostatnosti podle § 3 a) zák. záb.

Nález ze dne 25. dubna 1924 č. 7101).

Prejudikatura: Boh. 931, 2721 adm. a jiné.

Věc: Jan Sch. na H. proti státnímu pozemkovému úřadu o vyloučení objektů ze záboru.

Výrok Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — Vývody stížnosti nejsou s to, aby vyvrátily správnost názoru žal. úřadu.

Jmenuje-li úřad sám nemovitosti, za jichž vyloučení st-l žádá, »objekty«, neplyne z toho nikterak, že uznává také jejich právní samostatnost, o niž jediné jde, neboť tato v pojmu slova »objekt« obsažena není. Mohou zajisté býti i objekty, jež právní samostatnosti postrádají, a následkem toho ze záboru vyloučeny býti nemohou.

Rovněž nepřipadným jest, dovolává-li se stížnost § 18 zák. příd. pro výklad slova »objekt«, neboť úřad nezamítl žádost st-lovu proto, že nemovitostem těm nedostává se vlastnosti »objektu« ve smyslu § 3 lit. a) zák. záb., nýbrž proto, že nedostává se jim dalšího předpokladu pro vyloučení ze záboru, totiž právní samostatnosti.

Netřeba proto ani zkoumati, zda z ustanovení § 18 příd. zák. lze skutečně vyložiti smysl slova »objekty« v § 3 lit. a) zák. záb., a zda definice, k níž tímto způsobem dospívá stížnost, odpovídá zákonu.

Pokud se stížnost domnívá, že »právně samostatný« značí tolik, jako »hospodářsky nezávislý na jiných podnicích na ostatním zabraném majetku«, nelze přisvědčiti tomuto jejímu názoru, neboť zákon požaduje

k vyloučení určitého objektu ze záboru, aby byl právně i hospodářsky samostatný, nepokládá tedy samostatnost právní za samostatnost hospodářskou.

Stížnost namítá dále proti názoru zastávanému žal. úřadem, že i nemovitost zapsaná s nemovitostmi jinými v jedné vložce jest schopna býti samostatným předmětem práv a závazků, a to jak věcných tak i obligačních, a může tvořiti také samostatný předmět držby, a dovozuje z toho, že i taková nemovitost jest způsobilou býti objektem právně samostatným.

Na doklad toho uvádí stížnost, že i nemovitost, jež netvoří samostatné knihovní těleso, může býti samostatným předmětem vlastnictví neknihovního, služebnosti polní, domovní a služebnosti bytu, práv nájemních a pachtovních, práva předkupního a práva zpětné koupě, ba i práva zástavního, neboť prý zákon nezakazuje dáti do zástavy objekt, tvořící součást knihovního tělesa, ale pouze zaknihování zástavního práva na jednotlivé součásti knihovního tělesa nepřipouští. Rovněž může býti objekt takový předmětem samostatných břemen, jak vyplývá ze zákonů o daních pozemkových a domovních, jež vyměřují se pro každý pozemek i budovu zvláště.

Nss přes tyto vývody stížnosti nemohl nemovitostem v rozhodnutí uvedeném přiznati právní samostatnost.

K právní samostatnosti dle stálé judikatury tohoto soudu jest potřeba, aby dotyčná nemovitost ve všech relacích mohla býti samostatným předmětem práv i závazků, což jest možno jen tehdy, když objekt tvoří sám o sobě samostatné knihovní těleso, na něž lze vložiti i právo zástavní, aniž by vkladem tím byly dotčeny nemovitosti jiné k objektu nenáležející.

Nestačí tedy k právní samostatnosti, když nemovitost může býti samostatně zcizena, služebností zatížena, pronajata atd., nýbrž jest potřeba, aby mohla samostatně i zástavním právem býti zatížena.

Předpoklad ten schází dle § 13 kn. zák. u nemovitostí, jež tvoří pouze součást knihovního tělesa, a proto nelze nemovitostem takovým přiznati právní samostatnost ve smyslu § 3 lit. a) zák. záb.

Mezi úřadem a st-lem není sporu o tom, že předpoklad onen u nemovitosti, jichž nař. rozhodnutí se týče, splněn nebyl, následkem toho nelze ve výroku úřadu, jímž tento upírá nemovitostem těm právní samostatnost a tím i vyloučení ze svazku záborového, spatřovati nějakou nezákonnost.

Na věci ničeho nemění okolnost, že st-l ohledně některých nemovitostí, již požádal soud, aby pro ně zřídil samostatnou knihovní vložku, neboť dokud se tak skutečně nestalo a to se svolením st-át. p. o z. úřadu (srov. nález Boh. 2721 adm., nelze pozemkům oněm přiznati právní samostatnost. — — —

Č. 3523.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
* Ani ustanovení 4. odst. § 146 ani jiný předpis živn. řádu nedává ministerstvu obchodu právo, aby výnos zemské správy politické, jímž schváleny byly podle § 35 živn. ř. jateční poplatky, z moci úřední zrušilo